Centenarul Căpitanului

Vasile VRÂNCEANU

La 13 Septembrie 1899, în orașul Huși, a fost născut Corneliu Zelea Codreanu, primul din cei cinci copii ai profesorului Ion Zelea Codreanu.

Tata, un militant pentru cauza românească, mama, pe linia devotamentului, a virtuților mamelor din poporul român, o vestală pe vatra familiei, temelia Neamului.

De atunci s'au parcurs pe crugul timpului 100 de ani, perioadă în care Neamul Românesc a trăit și împliniri mărețe și dezastre. Împlinirile, prin înțelepciunea unor conducători, prin lupte și jertfe. Dezastrele, prin lăcomia și uneltirile dușmanilor, ale vecinilor hrăpăreți, ale așa-zișilor prieteni noștri tradiționali, dar și prin greșelile, prin rătăcirile, prin păcatele noastre, prin mișelie și trădare.

O sută de ani este o perioadă suficientă pentru a forma o *"perspectivă istorică"* în cadrul căreia - liberi de prejudecăți, adeziuni și interese - să apreciem evenimentele, oamenii, acțiunile, suportate nu numai de conducători, ci mai ales de masa largă a poporului. Să dăm, dar, fiecăruia ce i se cuvine.

Copilul Corneliu a crescut în mediul sănătos al familiei, și-a însușit în minte, în suflet și în inimă dragostea de Neam și Patrie, morală creștină a iubirii, nu a urii și a căpătuielii. La liceul militar *"Mânăstirea Dealul"* și-a consolidat caracterul prin spiritul de ordine și disciplină, a învățat să vorbească puțin, disprețuind vorbăria, pălăvrăgeala saloanelor, intriga, șoapta la ureche, uneltirea, și dacă ura ceva, ura trădarea.

În 1916, la intrarea României în război, se oferă voluntar în regimentul 25 Infanterie. A fost refuzat, pentrucă la cei 17 ani neîmpliniți încă, era sub vârsta minimă, de acceptare.

Când așa de mulți, folosind nu numai relații, rubedenii, *"învârtiți"* roiau departe de linia frontului, Corneliu Zelea Codreanu considera refuzul primit, ca *"marele său nenoroc"*. Stăruie și însoțește, ca cercetaș, compania comandată de tatăl său în luptele dela Sovata și Oituz.

Revoluția bolșevică din Rusia Țarilor infectase trupele ruseștilor de pe frontul estic. Soldații ruși refuzau lupta, părăseau frontul, dezertau, vânzând hamuri, cai, arme și tot ce le cădea în mână, pentru băutură, se organizau în bande, se dedau la jafuri și blestemățiile unei turme alcoolizate, neînfrânate nici de morală nici de teamă.

Soldații români - țăranii noștri - au rămas imuni, dar pericolul comunist era iminent. În această situație, elevul de liceu Corneliu Zelea Codreanu convoacă un număr de colegi în Pădurea Dobrina și hotărăsc, în cazul că bolșevicii vor năvăli în România, ei să se retragă în păduri și să lupte cu armele împotriva invadatorilor.

Privită prin prisma maturității, hotărîrea dela Dobrina, *"naivă ca manifestare"*, este semnificativă. Este afirmarea moștenirii transmisă prin sânge, a educației din familie, cea militară, a demnității și onoarei. Ea prefigurează, prevestește pe bărbatul, luptătorul, educatorul și martirul asasinat din ordinul (și nu numai al lui) unui rege aventurier, imoral, avid de putere și averi, instalat pe tronul României, prin naivitatea unor oameni politici - dacă nu și cu complicități vinovate, iresponsabile.

În 1919 Codreanu este student la Iași, orașul în care se clocea revoluția comunistă, contaminând nu numai muncitori ci chiar profesori universitari și studenți.

Muncitorii dela Regie și atelierele CFR Nicolina erau în grevă. Se ataca Biserica, Monarhia, Armata, Justiția. Pe clădiri se arbora drapelul roșu, iar noii idoli erau Karl Marx, Trotski, Racovschi. Populația Iașului timorată. Protipendada orașului intrată în panică, își pregătea geamantanele să fugă din fața primejdiei. Instinctul de conservare se manifesta diferit: în Iași îndemna la fugă, în eroi la luptă.

Tânărul student Corneliu Zelea Codreanu aderă la *"Garda Conștiinței Naționale"* a muncitorului Constantin Pancu, organizează, conduce un grup de circa 100 Români și atacă *"Regia"*. Se urcă pe acoperiș, rupe steagul roșu și instalează drapelul tricolor al României. Greva dela Regie este lichidată. Repetă atacul la atelierele CFR Nicolina cu același rezultat. După curajul său, generalul Averescu a trimis Armata, care a definitivat ordinea, dar începutul a fost făcut de Corneliu Z. Codreanu, care încă nu împlinise 20 de ani.

Greva dela Regie poate ar fi continuat dacă lucrurile s'ar fi oprit doar la schimbarea steagurilor, dar Codreanu a organizat și reluarea lucrului - cu oameni care l-au urmat. A înțeles primul necazul muncitorilor și a spus încă de atunci: *"trebue să luptăm pentru dreptatea muncitorului. Muncitorii au dreptul și la pâine și la onoare. Trebue să luptăm și contra bancherilor și cămătarilor stăpâni pe avuția țării, pe agoniseala unui neam de viteji, împotriva unei oligarhii pe spatele muncitorilor de toate categoriile, fluturând prin văzduh necontenit: PATRIA pe care n'o iubesc; DUMNEZEU, în care nu cred; BISERICA în care nu intră, și ARMATA pe care o trimit la războaie cu mâinile la spate"*.

De atunci se implică în acțiunile studențești, se afirmă ca un bun organizator, vizionar, energic, hotărît. Trece examenul de Licență în Drept și pleacă în Germania pentru studii de Economie Politică.

În țară, studențimea română - avangarda neamului românesc - alarmată de situația gravă în care se aflau și studenții și țara sufocată de elemente străine, formulează revendincări concretizate în 10 puncte, pe care guvernul le ignoră.

Studențimea se constituie în *"GENERAȚIA DE LA 1922"* și declanșează greva generală la toate universitățile din țară. Informat de acțiunea studenților, Corneliu Z. Codreanu revine în țară și se avântă în luptele tineretului, susținând cu insistență ca obiectul și scopul acțiunii studențești să nu fie doar rezolvarea nevoilor, a lipsurilor și intereselor personale, ci integrarea cu toate puterile în grijile, nevoile și aspirațiile neamului. Pentru aceasta propune, impune și reușește ca forțele studențești să se unească cu forțele celorlalți Români. Ziua de 10 Decembrie este proclamată *"Sărbătoarea Națională a Studențimii Române"*. La Congresul conducătorilor mișcării studențești, se hotărăște: 1. Lupta împotriva partidelor politice socotite înstrăinate de Neam; 2. Credința în noua mișcare românească, înființată la 4 Martie 1923, *"Liga Apărării Naționale Creștine"* (LANC) sub conducerea Prof. A.C. Cuza, pe care s'o ajute spre biruință.

În anul 1925, are loc procesul Manciu care se judecă la Turnu Severin și este achitat în unanimitate de către curtea de jurați, în Iunie același an se căsătorește cu Elena Ilinoiu, iar în Septembrie au plecat la studii în Franța, unde Codreanu se înscrisese la examenele de doctorat la Universitatea din Grenoble. După multe privațiuni, în 1927, când își pregătea examenele de anul doi este chemat urgent în țară de către Ion Moța, pentrucă LANC-ul se rupsese în două, efect al disensiunilor, intrigilor, ambițiilor, orgoliilor pe care prof. A.C. Cuza n'a știut sau n'a putut să le stăpânească, să impună armonia și ordinea.

Corneliu Z. Codreanu a încercat să localizeze dezbinarea, izolând tineretul de controversele, de vrăjmășiile bătrânilor și să-i impace pe bătrâni, dar n'a reușit. A înțeles atunci că răul vine dela suflet, că pentru stârpirea răului, țara nu duce lipsă de programe, ci de oameni de caracter, de oameni cinstiți. Înainte de toate, deci, este nevoie de oganizare și educație.

Misiunea căreia i s'a dedicat era uriașă, pentrucă în România interbelică, țară bogată și frumoasă, nu era bună rânduială, nu era dreptate ci corupție, jaf, țara pradă pentru o nouă clasă de parveniți, de venetici, bogățiile țării în mâna străinilor, străini și de neam și de lege. Chiar prof. Nicolae Iorga consemna în Aprilie 1938 (după marea lui tragere pe sfoară, când a văzut cum a fost manevrat de ocultă): *"Nu există dreptate. Lipsa de dreptate, omul din popor o vedea la fiecare pas. Toate poverile cădeau asupra lui și nu avea nici măcar cui să se plângă, ușile mai înalte fiind bine păzite. Omul din popor se simțea lovit și umilit. Până acum a rămas pasiv. Când i se cereau bani, îi dădea, dar nu vedea unde se duceau acești bani stropiți cu sudoarea și uneori cu sângele lui. Când era chemat sub drapel, alerga cu sentimentul datoriei militare transmis din generație în generație, dar nu cunoștea țelurile urmărite cu riscul vieții lui. El susținea o administrație în care nu vedea decât ceea ce caracteriza uneori cel mai mult: CORUPȚIA. De aceea căuta un ARHANGHEL"*.

Ce păcat că aceste adevăruri Iorga le-a înțeles prea târziu și a tras în *"Arhanghel"*.

În capul corupției și jefuitorilor tronа regele Carol al II-lea și *"Duduia"*, Elena Wolf-Lupescu, care furniza armatei măști de gaze la preț dublu față de prețul pieții.

Armata nu avea avioane, n'avea tancuri, n'avea muniție, soldații aveau bocanci cu pingele găurite, dar regele și-a împodobit ofițerii cu uniforme scumpe, cu pampoane și gâetane, uniforme furnizate de familia *"Duduii"*. Ne spuneau Evreii: *"Voi aveți un rege, noi avem o regină"*. Era Duduia care își făcea afacerile, făcea și desfăcea guverne.

Panamalele, fraudele curgeu gârlă. Scandal după scandal: Skoda, Gross Cagero, Banca Marmorosh Blank etc., etc. Pe această stare de lucruri văzută și trăită de generația noastră, astăzi octo și nona genară s'a angajat Corneliu Z. Codreanu s'o înfrunte, s'o corecteze, să pună bună rânduială în viața publică. A gândit, a hotărît și a trecut la înfăptuirea lor *"pe răspunderea sa, după sufletul și capul său"*.

La 24 Iunie 1927 înființează *"Legiunea Arhanghelul Mihail"* secondat de ceilalți cinci camarazi de închisoare, *"Văcărești"*: Ion Moța, Corneliu Georgescu, Ilie Gârneață, Radu Mironovici și Tudose Popescu. Ionel Moța i-a spus: *"Tu ești Căpitanul"* și așa îl numeau legionarii, așa i-a rămas numele și după moarte.

În concepția Căpitanului, Legiunea era o școală în care trebuia să se facă omul nou, omul de caracter, viteaz, devotat, gata de jertfă pentru țară și neam, școală pentru formarea unei elite morale. Piloanele, esența doctrinei: DUMNEZEU, PATRIE, NEAM, CINSTE, ONOARE, DRAGOSTE, UNIRE, MUNCĂ, DISCIPLINĂ și CÂNTEC.

În cuib se făcea educația adulților, în *"Frățiile de Cruce"* se educa tineretul, elevii de liceu, în *"Corpul Muncitoresc Legionar"* se pregăteau muncitorii. Dacă am considera Mișcarea Legionară ca o revoluție, ea nu era o revoluție politică având ca scop cucerirea puterii în stat de către o clasă socială, de către un partid sau un om. Mișcarea Legionară era o revoluție spirituală, pentru formarea unui om nou. Biruința Legionară va însemna restaurarea virtuților neamului, va însemna însănătoșirea vieții publice.

Întrebat, când va realiza Biruința Legionară, Căpitanul a răspuns scurt și clar: *"Când fiecare își va face datoria, nevăzut de nimeni"*.

Pentru activitatea în viața politică înființează și organizația *"Garda de Fier"*, ca organ politic în cadrul legilor în vigoare.

Ales deputat, în alegerile parțiale din 1931, în discursul la Mesaj, Corneliu Zelea Codreanu acuză și denunță: 1. Partidele politice ca *"societăți anonime de exploatare a votului universal"* subordonând interesele poporului și ale patriei, intereselor particulare; 2. Denunță starea generală de corupție și fraudele și în numele tineretului țării cere : a) Introducerea prin lege a pedepsei cu moartea pentru manipulatorii frauduloși ai banului public; b) Revizuirea și confiscarea averilor celor ce au furat țara; c) Tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici dovediți a fi favorizat afaceri necurate, particulare; d) Interzicerea oamenilor politici de a face parte din consiliile de administrație ale băncilor și întreprinderilor; e) Alungarea exploatatorilor nemiloși ai bogățiilor țării și munca brațelor noastre; f) Declararea teritoriului României ca proprietate inalienabilă și imprescriptibilă a Neamului Românesc.

Mișcarea Legionară, prin conducătorul ei declarase război corupției, jafului, fraudei, imoralității și Legiunea a devenit o speranță a tuturor celor obidiți. Sub steagul ei s'au adunat studenții și intelectualii din elita Generației dela 1922, personalități eminente din cultura românească: profesori, savanți, ingineri, avocați, scriitori, poeți, ofițeri veterani ai războiului, țărani și muncitori. Legiunea a crescut vertiginos dela 6 inși în 1927, la 20.000 în 1931, la 200.000 în 1937. Adeziunea Românească era spectaculară, succesele înspăimântau pe cei vizați ca vinovați. Cele 500.000 de voturi la alegerile din 1937 nu reprezentau forța reală a Legiunii, pentrucă la aceste alegeri n'au putut vota tinerii sub 21 de ani nici militarii. Ori acest tineret era în majoritatea sa legionar. Totuși, succesul raportat în acele alegeri care a plasat Partidul *"Totul pentru Țară"* sub care s'a prezentat Legiunea l-a îngrijorat pe Căpitan. *"Am înflorit prea devreme* - a spus Căpitanul - *ca un piersic în mijlocul iernii"*.

Succesul Legiunii i-a îngrozit pe adversarii ei. Ea devenise un pericol - nu pentru țară ci pentru tagma profitorilor, a jefuitorilor, atât a celor din țară cât și a celor din afara țării. Ambasadorul Marii Britanii la București, Sir Reginald Hoare afirma: *"Garda de Fier devine o primejdie serioasă, în consecință trebue contracarată, altfel va căpăta o amploare irezistibilă"*.

La acest semnal de alarmă guvernele vândute au luat măsuri de contracarare. Au deslănțuit prigoane folosind toate mijloacele: intimidări, interdicții, jandarmi, arestări ilegale și asasinate. De patru ori Legiunea a fost scoasă în afara legii, dizolvată și de guvernul Național-Țărănist (Ion Mihalache) și de guvernul Iorga-Argetoianu și de guvernul liberal (I.G. Duca) și de dictatura regală.

S'a încercat asasinarea Căpitanului prin trădare, folosind pistolul și otrava. Complotul a eșuat.

S'a deslănțuit artileria presei de stânga cu o ploaie de invective și calomnii, dar Legiunea și personalitatea Căpitanului se înălțau tot mai sus, creșteau în simpatia și speranța publică.

Regele Carol al II-lea inteligent, dar cu o inteligență distructivă și cu o șiretenie pe aceeași măsură, regele fost primul cercetaș și marele străjer, voia acum să fie șef al Mișcării Legionare. În Februarie 1937, Corneliu Z. Codreanu a fost chemat în audiență la rege - nu ziua și la palat, ci noaptea într'o casă particulară. Carol al II-lea i-a spus că simpatizează mult Mișcarea și că are de gând să demită guvernul, să instaleze o guvernare absolutistă, personală, bazată pe Mișcarea Legionară. I-a cerut să-l proclame *"Căpitanul Mișcării, iar el, Codreanu să fie locotenentul său și șeful guvernului"*.

Capitanul a răspuns politicos dar hotărît. A mulțumit pentru bunăvoința și aprecierile favorabile, dar nu putea primi oferta. *"Noi nu suntem încă pregătiți, nu avem experiență"*. În ceea ce privește *"șefia"* i-a servit o lecție usturătoare. *"Noi considerăm pe rege ca un factor sus pus, arbitru peste noi toți, dar nu-l putem considera un șef de mișcare sau partid. Legiunea nu este proprietatea mea ci a poporului român. Legionarii i-au jurat credință lui și această credință, acest ataşament nu poate forma obiect de trafic politic."*

Carol al II-lea a încercat să-l convingă cu argumente în favoarea tezei sale, dar n'a reușit. Căpitanul n'a mușcat momeala regală.

În urma acestui eșec s'a hotărît lichidarea Mișcării și uciderea Căpitanului. I s'a făcut un proces în care a fost condamnat la 6 luni închisoare pentru ofensarea (?) prof. N. Iorga și i s'a înscenat al doilea proces sub acuzația de trădare și *"la ordin"*. Tribunalul militar a dat o sentință de condamnare la 10 ani închisoare, preambul la asasinarea lui. Profesorul N. Iorga, cândva *"Apostolul Neamului"*, stegarul naționalismului, idolul tineretului, a sugerat și metoda: *"ținteşte în conducător, ca la vânătoarea de lupi"*.

Mișeii au planificat-o, slugile - în uniformă militară pe care au pătat-o - au executat, iar Patriarhul Miron Cristea, șeful guvernului a binecuvântat crima și pe regele care a poruncit-o.

În acea noapte - a Sfântului Andrei - bărbatul înalt, chipeș *"a cărui figură ar fi un model de frumusețe clasică"* (Bertrand de Jouvenil) un *"Făt Frumos"* (Tudor Arghezi) și-a dat ultima suflare în șteangul uciderii rituale. Avea doar 39 de ani.

Mort, a fost împușcat din spate, ars cu acid sulfuric și îngropat fără cruce sub o placă de beton, alături de 13 camarazi de ai lui, uciși în aceleași condiții, în aceeași seară. La doi ani după această odioasă crimă, în Noembrie 1940, corpurile celor asasinați și îngropați în groapa comună dela închisoarea Jilava, au fost deshumate și reînhumate la Casa Verde din București Noi, alături de mormintele lui Ion Moța și Vasile Marin. Comuniștii, demni urmași ai ucigașilor, au mers

Continuare în pag. 9

Centenarul naşterii lui Corneliu Zelea Codreanu 1899-1999

CULTURA ŞI CIVILIZAŢIA LA ANANGHIE

——Valeriu ARBORE——

Iată două noţiuni prea mult tăvălite astăzi, ca să mai poţi pretinde să fie şi asimilate. Circulă în toate gurile: dela profesorul universitar şi marele demnitar (parlamentar), până la semianalfabeţi, sfertodocţi marxişti şi haimanale ale străzii. Sunt şi neînţelese suficient, deoarece - indiferent de ideologie şi interese - foarte adeseori ele se *"bucură"* de mari confuzii şi aproximaţii. Deşi, în pofida absenţei unui consens cvasiunanim, diferenţierea e marcantă: ***cultura*** (scop existenţial) ar viza valorile fără finalitate practic-utilitară, care slujesc trebuinţele de ordin spiritual: descoperirea necunoscutului, căutarea unui ideal de viaţă, setea de absolut, regăsirea pe sine şi a aproapelui, contemplarea frumosului, exercitarea liberă a creativităţii ş.a. În vreme ce ***civilizaţia*** (mijloc de trăire) desemnează valorile înscrise în orizontul nevoilor materiale: tehnică şi tehnologie, locuinţe, alimentaţie, îmbrăcăminte, construcţii publice, mijloace de comunicaţie, activităţi economice şi administrative, organizarea societăţii, mediului artificial care asigură gradul de confort al vieţii cotidiene. Totuşi, actualmente *"la modă"* e civilizaţia îndeosebi uniformizatoare; măcar că tocmai cultura este în principal aceea care diferenţiază indivizii şi naţiunile (cf.Nichifor Crainic, *"Nostalgia paradisului"*). În lumea posttotalitară (şi nu numai) o dată cu ***transformarea mijlocului în scopuri în sine***, distincţia de mai sus implică un conflict. El se datorează crizei economico-sociale şi morale, flagelul subdezvoltării, efectelor negative ale tehnocratismului, alergiei regimului faţă de spiritualitatea naţională şi creştină.

Cum se manifestă concret, în jurul nostru, această păgubitoare nepotrivire, pe care o percepem permanent la tot pasul?

Se vede cu ochiul liber, fără un efort anume. Nu sunt puţini orăşeni getbeget pripăşiţi, bunăoară, care nici din pură curiozitate n'au fost la Trei Ierarhi, Casa Pogor sau la Teatrul Naţional. Întorc spatele constant, plictisiţi şi indiferenţi spectacolelor de operă/operetă, concertelor Filarmonicii, expoziţiilor, conferinţelor publice. Cu toate că se pretind, sus şi tare, întrucât domiciliază *"la bloc"* cetăţeni ai oraşului! Evită, cu o proverbială suficienţă, biblioteca, librăria, muzeul. Nu citesc o publicaţie culturală - să-i pici cu lumânarea! - nu şi-ar cumpăra o carte de literatură, ştiinţă, artă (cică, *"prostii, bani aruncaţi în vânt"*), deşi pentru lux superficial şi confort simţul se dau în vânt! Şi care, chiar dacă-s absolvenţi de liceu, nu ţin minte o strofă din Eminescu, un titlu al vreunei opere beletristice remarcabile. Nu se pot exprima, scris şi verbal, cât de cât, corect românește !

Într'adins, odată, am abandonat într'un tramvai un volum de versuri al unui poet naţional ca să văd reacţia altora. Nimeni, dar nimeni n'a fost atras, fie să-l ridice de jos (dacă însă ar fi fost o sticlă de drojdie?) *"Nu-i a mea. Nu mă interesează!"*, se apărau care mai de care, cu un aer de superioritate în atitudine. Şi, la coborâre, l-au lăsat pe scaun!

Asta-i realitatea ***(trebue, totuşi, pus degetul pe rană!)***: se dă prioritate, chipurile, civilizaţiei; primează trupul, nu sufletul; orgoliile şi voinţa de putere şi de îmbogăţire materială, nicidecum climatul spiritual perfectibil. Adică, să ai baie, fără ca să fii dator s'o foloseşti regulat (dovadă? copii şi maturi depistaţi cu paraziţi!). Să dai întâietate în societate unei doamne parvenite, nu şi soţiei deacasă. Să te vadă lumea că mergi la Mitropolie, din an în Paşti, nu că eşti totdeauna ***creştin, trăitor prin dragoste lucrătoare.***

Mai uităm adesea un adevăr, din cărţi şi din experienţă vie: după filtrările produse de cultură, prin anii de şcoală şi de viaţă, ***caracterul moral-spiritual*** rămâne în cele din urmă. Convingerea politică, părerile filosofice, originea socială, profesiunea, credinţa religioasă, nu sunt decât nişte accidente. Importă, în fond, ceea ce ai convertit comportamental din cele însuşite prin intermediul culturii (apud. N.Steinhardt, *"Jurnalul fericirii"*).

Om civilizat (în sensul real al cuvântului) nu înseamnă neapărat şi om de cultură. Şi invers, desigur. La ora de faţă, se cere o preocupare tot mai stăruitoare de modelare lăuntrică, intelectuală şi etică, din care să rezulte, în cea mai amplă formă, personalitatea. Or, în fapt, se constată dimpotrivă: precumpănesc instrucţia *"de campanie"*, rezultatele răsunătoare de performanţă în învăţământ, care cuprinde doar o foarte subţire pătură de tineri, în majoritatea lor covârşitoare anonimizaţi după terminarea studiilor; supraevaluarea (de altfel, Ecclesia, în general, nu agreează pe intelectuali): participanţi numeroşi la slujbe, lăcaşuri noi, parohii rentabile, case şi loturi de pământ ş.a.m.d., prea puţin vieţuirea în duh creştinesc a păstoriţilor; familii îşi cresc copiii în cultul banului şi al şmecheriei *"descurcăreţe"*, eventual pentru a fi pregătiţi să distrugă - cu ură - nu să creze; organizaţii de felurite facturi şi coloraturi n'au treabă cu cultura şi educaţia, misiunea lor e cucerirea/conservarea puterii, cu orice preţ; aşezămintele culturale preţuiesc statistica (număr de spectatori, de activităţi, de încasări), nici pe departe forţa de ***receptare organică*** a acţiunilor lor. Care acţiuni, deseori, sunt plasate la remorca gusturilor publicului *"majoritar"*, nu cu un pas înaintea acestora măcar!

Cam peste tot, în scopul de a fi *"bine văzuţi"* de superiori.

Numai o ***răsturnare a acestor semne axiologice***, cu ***întronarea unei noi scări de valori autentice*** în sufletul naţiunii, credem, poate salva în timp util societatea românească dela înnec. Pornindu-se concomitent de sus şi de jos. Îmbinând cultura cu civilizaţia. Utilul de toate genurile cu spiritualul (ordonator), ideal şi *"gratuit"*. Sau crearea, difuzarea şi asimilarea bunurilor culturale nu valorează nici cât lovitura la poartă a unui picior îndemânatec de fotbalist?

Cultură mândră? Maliţioasă? Veninoasă? Şi exhibiţionistă (festivistă)? Nu, hotărît lucru, nu ! Ci una (nici zaharisită!) determinată a nu se lăsa bruftuluită, intimidată, umilită, terorizată, călcată în picioare şi scuipată între ochi cu răutate şi prostie (mai bună şi nedespărţită pereche nici că se putea), de agresivitate, de bădărania, de cinismul vremelnicilor stăpâni, al politicianismului picnit de fondatorul Legiunii. O cultură promotoare a credinţei şi a devotamentului tainic *în* şi *faţă de* principiile de bază ale civilizaţiei şi moralei. Afront la adresa prostiei (nu mă repet destul), triumfătoare, hlizite şi de ea însăşi încântate. Nedispusă, în fine, a înghiţi gogoriţe populiste şi comerciale, minciuni gogonate ori cât de solemn rostite (*"nu crede ce vezi cu ochii, crede ce zice la TV"!!!*) şi nedispusă a trăda cauza libertăţii reale interioare şi exterioare!

PARALELE PREZIDENŢIALE INEGALE

——Radu DUNĂREANU——

Un distins scriitor contemporan din altă ţară europeană, a scris odată, pe când era în închisorile comuniste, o frază care merită menţionată: *Omul este bătut în cuie - ca şi Hristos pe cruce - pe o grilă de paradoxuri. El se balansează între chinul de a nu şti care e misiunea sa şi bucuria de a o duce la îndeplinire".*

Această frază a fost profetică într'un fel, deoarece acest scriitor a ajuns, după închisorile comuniste, unul dintre cei mai respectaţi oameni politici, preşedintele ţării sale, un intelectual rafinat care nu a avut niciodată chemare de politician dar care a făcut politică prin arta şi conduita sa ce nu s'au vândut ocupantului comunist.

Este Vaclav Havel, Preşedintele Chehiei şi fostul Preşedinte al Cehoslovaciei liberată de comunism.

Îl citez aici pentrucă noi Românii, având atitudinea balcanică de a şti totul, ar trebui să învăţăm şi din experienţa celor din jur.

România, în ultimele şase decenii şi ceva a avut blestemul de a avea la conducerea ei oameni care nu numai că nu ştiau care e misiunea lor, dar această misiune o exercitau prin forţă şi cu ură contra celor ce se presupunea a-i conduce.

Primul a fost paranoicul Carol ultimul care a început exterminarea a celei mai cinstite generaţii din istoria ţării.

Apoi a venit războiul unde, atacaţi, a trebuit să ne apărăm fiinţa naţională, iar criteriile de conducere erau evident altele. Fiinţa naţională nu a putut fi apărată datorită trădării dela 23 August 1944, care a lăsat ţara la cheremul ocupantului.

Apoi au venit preşedinţii aduşi, numiţi, verificaţi şi aprobaţi de comintern.

Ceea a ce a început Carol a fost perfectat desăvârşit în următorii 50 de ani şi ţara s'a trezit fără intelectuali care, prin statura lor politică şi culturală, să impună.

În perioada ocupaţiei comuniste, fie că a fost Dej, Parhon, Stoica, Maurer sau alţii şi culminând cu Ceauşescu deosebirea dintre noi şi Cehoslovacia a fost una de esenţă. Deosebirea este excelent sesizată de un eseist român tânăr şi covârşitor de cult care a zis, în principiu, că în timp ce în Cehia cinci mii de intelectuali au preferat să mărture străzile în loc să colaboreze cu comunismul, la noi în ţară zeci de mii de intelectuali s'au repezit să se înfrupte din blidul celor treizeci de arginţi. Alte multe mii au fost exterminaţi fizic sau intelectual prin închisori şi reeducări. Dar asta e statistică.

Decembrie 1989 a găsit România fără nici unul din cei cinci mii pe care Cehia îi avea şi au ridicat capul cu demnitate.

Aşa se explică de ce unul ca Iliescu a putut să apară la balcon şi să se proclame preşedinte, iar apoi să se impună prin înşelăciune şi bâte minereşti, de aşa manieră ca nici unul care ar fi putut fi Vaclav Havel al Românilor să nu apară, admiţând că ar fi fost în viaţă.

Aşa se explică de ce, un Pedro Românul, aşteaptă cu înfrigurare viitoarele alegeri în care masele libere şi nemanipulate să-l aleagă *presidente*, pe baze fotogenice.

Cei care conduc destinele României, pe lângă arta balcanică a mitomaniei, trebue să fie şi imuni la orice critică din partea maselor care l-au ales. Aşa că avem o lege, un fel de les majestate lege, care te condamnă pentru lipsă de respect la adresa oricărui *el presidente*, sau cum s'o fi numind el la acea dată, în funcţie de naţionalitatea lui de sânge. Iar pe deasupra votăm şi o lege contra acelor ziarişti care au obrăznicia de a spune adevărul despre conducătorul de moment în ascensiunea sa spre titluri supreme, pentrucă aceşti nerusinaţi ziarişti prezintă o imagine falsă a unei ţări care se încăpăţânează, prin conducătorii ei, să devină liberă, democratică şi cu frica de Dumnezeu şi Lege.

Iar preşedinţii noştri se arată la teve, promit, zâmbesc, prezintă cifre şi date aiurite şi gândesc, dacă nu cu glas tare, că suntem un popor de tâmpiţi, aşa ca să fie pe linia indicată de tovarăşul Silviu Brucan.

Vaclav Havel, în 1990, a dovedit că e un exemplu de preşedinte dela care ai noştri ar avea din belşug de învăţat. El a zis:

...Presupun că nu m'aţi ales în acest post... ca să vă mint. Ţara noastră nu înfloreşte. Întregi ramuri ale economiei produc bunuri care nu interesează pe nimeni. O ţară care odată era mândră de nivelul educaţional al cetăţenilor ei, acum cheltuieşte atât de puţin pe educaţie, încât azi este pe locul 72 din lume... Hai să ne învăţăm reciproc faptul că politica nu este o artă a posibilului, în special dacă asta înseamnă arta intrigilor, convenţii secrete şi manevre pragmatice. Politica poate fi de asemenea arta imposibilului, arta de a ne face pe noi şi lumea din jur, mai bună."

Sub modesta conducere a Cehului Havel, fost deţinut politic anticomunist, care nu a colaborat sub nici o formă, indiferent de presiunile fizice şi morale, s'a realizat scuturarea comunismului din Cehoslovacia, prin non-violenţă, revoluţia de catifea, s'a produs scindarea ţării în două, tot fără violenţă şi, recent, a realizat turul de forţă al acceptării Cehiei în NATO.

După vizita făcută în ţară, în Septembrie, cu ocazia Romfest-ului şi apoi citind cu lăcomie tot ce nu citisem ani de zile referitor la ţara unde m'am născut, m'a durut că nu avem şi noi un intelectual, curat, necompromis, care să fie simbolul României, cu care să ne mândrim şi căruia să nu-i fie frică de *cineva* care ar avea dosarul lui de pe vremea când, în loc să mături străzile, sau să stea după gratii, colabora şi servea ocupantul.

Fără a intenţiona vreo lipsă de respect, pentru a nu fi din nou în conflict cu legea de les-majestate, m'am întrebat: oare de ce trebue să avem preşedinte un fost secretar de partid care crede că suntem cu toţii în umbra adjectivelor lui Brucan şi că nu vedem faptul că, încet-încet uită de unde vine, că n'are substanţă politică, că nu are chemare şi se iluzionează că noua uniformă de conducător se mulează din ce în ce mai bine pe el?

Mi s'a replicat dureros de multe ori: nu avem altul mai bun. Asta e tragedia!

Să nu uite însă că senor presidente Pedro, aşteaptă după colţ.

Dar ca tragedia să fie şi mai cumplită, temporarul preşedinte ar trebui să citească şi să memorizeze mesajul lui Havel de Anul Nou 1990 pe care l-am citat, parţial, mai sus.

Centenarul Căpitanului

Urmare din pag. 8

mai departe şi într'o noapte au profanat mormintele dela Casa Verde, au luat osemintele şi le-au depus în locuri necunoscute sau le-au distrus, pentru ca mormintele lor să nu fie loc de reculegere şi închinare pentru Români.

Tot în Noembrie 1940, Curtea Supremă de Justiţie a anulat sentinţa de condamnare pronunţată în 1938 de Tribunalul Militar şi a reabilitat post mortem pe Corneliu Z. Codreanu.

Privind retrospectiv constatăm că intuiţiile, previziunile lui s'au confirmat. El a văzut înaintea tuturor cauza, pericolul de moarte pentru ţară şi neamul românesc. Glasul lui a fost înnăbuşit de şireangul puterii şi al urii fără limite.

Prin acţiunile şi comportarea în toţi anii vieţii lui, prin martirajul morţii, Corneliu Zelea Codreanu a intrat în legendă. L-au cântat poeţii, scriitori de elită chiar şi nelegionari şi cercetători străini care au lăsat posterităţii portretul celui ce a fost, cel care a vrut şi n'a fost lăsat să facă din România o ţară *"ca soarele sfânt de pe cer"*.

La 100 de ani dela naştere şi la 61 de ani dela asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, urmat de asasinatele în masă din Septembrie 1939, descifrăm în viaţa, în istoria poporului român o epocă de luptă eroică, de devotament, de dăruire totală pentru ridicarea neamului nostru în drepturile cuvenite, drepturi legitime, uzurpate de politicieni veroşi.

Adeseori în viaţa zbuciumată a popoarelor se ivesc politicieni, oameni mărginiţi cu aroganţă şi pretenţii de mari bărbaţi de stat, care provoacă stări ireversibile pentru generaţiile următoare.

Aşa a fost şi în România în perioada anilor 1920-1940, aşa a fost şi în perioada 1944-1990 şi nu mai puţin între 1990-1996. Aşa o fi oare şi în prezent?

Oalele sparte le-a plătit poporul român, acelaşi veşnic plătitor: le-a plătit cu sudoarea muncii, cu mizerie, cu vieţi irosite în închisori şi lagăre de muncă, lagăre de exterminare.

În situaţia grea, critică de după Primul Război Mondial, tineretul nu şi-a precupeţit vieţile. Corneliu Z. Codreanu a ridicat steagul credinţei, al speranţei şi al jertfei, realizând o Mişcare fără precedent în slujba neamului. Lupta lui a culminat în martiraj.

În prezent tineretul român se confruntă cu greutăţi şi pericole chiar mai mari ca în trecut. Lipsuri, nevoi, perspective îndoielnice şi minciuna îi înconjoară până la disperare, dar ei se vor redresa. Ei vor căuta şi vor afla adevărul ascuns încă sub lacăte grele. Se vor ridica aşa cum odinioară s'au ridicat părinţii şi bunicii lor şi îşi vor clădi soarta şi ţara după legile iubirii, după legile lui Dumnezeu.

Sunt semne bune, eu le-am văzut.

Vasile VRÂNCEANU